

Η ασκητική ζωή και ο μαρτυρικός θάνατος του ιερομόναχου Ανδρέα από τα Κόμανα της Γεωργίας, φύλακος του τάφου του άγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

ο νεομάρτυρας Ανδρέας († 6 Ιουλίου 1993)

Ένας ήσυχος ύμνος γεμάτος φως: ο νεομάρτυρας Ανδρέας († 6 Ιουλίου 1993)

Η ασκητική ζωή και ο μαρτυρικός θάνατος του ιερομόναχου Ανδρέα (Κουρασβίλι) από τα Κόμανα της Γεωργίας, φύλακα του τάφου του αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου.

Τον Αύγουστο του 1992 ξέσπασε ένας σφοδρός εμφύλιος πόλεμος στη βορειοδυτική περιοχή της Γεωργίας, στην Αμπχαζία. Οι μουσουλμάνοι αυτονομιστές της Αμπχαζίας, παίρνοντας συμμάχους από την Ανατολική Τουρκία, την κεντρική Ασία, την Συρία, την Ιορδανία, τη Ρωσία και την Ουκρανία, σκότωσαν 20.000 ανθρώπους και έδιωξαν 250.000 από την πατρίδα τους πεζούς. Η κάποτε γνωστή για τις φυσικές ομορφιές της στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας Αμπχαζία, έγινε τόπος εθνικής καθάρσεως. Οι περισσότεροι εκδιωχθέντες ήταν Γεωργιανοί —οι οποίοι αποτελούσαν το 44% του πληθυσμού της περιοχής— όπως επίσης Αρμένιοι, Εσθονοί και Εβραίοι.

Με την κατάρρευση της σοβιετικής κυβερνήσεως στις αρχές της δεκαετίας του 90, στην περιοχή αυτή —που είχε ήδη εμποτισθή από τις εθνικές διακρίσεις και την προπαγάνδα των σοβιετικών αρχών— δεν υπήρχε πλέον καμία απολυταρχική αρχή. Έτσι η περιοχή έγινε θύμα εθνικών εχθροπραξιών, που οδήγησαν σε εμφύλιο πόλεμο και άφησαν την Αμπχαζία θρυμματισμένη.

Από ένα τόσο πυκνό σκοτάδι όμως έλαμψε μια ακτίνα φωτός αποκαλύπτοντας τη δόξα του Θεού μέσα από τον ανθρώπινο πόνο. Ο π. Ανδρέας με την ασκητική ζωή του —που ήταν σύμφωνη με τη ζωή των πατέρων της έρημου της πρώτης Εκκλησίας— έθεσε τα θεμέλια για τη μαρτυρική του θυσία προβάλλοντας την

παρουσία του Θεού. Στα επόμενα άρθρα παρουσιάζουμε τόσο τους ασκητικούς αγώνες του π. Ανδρέα όσο και το μαρτύριο του. Είθε η ζωή του να μας εμπνέει να σηκώνουμε αγόγγυστα το σταυρό μας και να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού.

I. Νεανικά χρόνια και μεταστροφή στον Χριστιανισμό

Στις 3 Απριλίου του 1966 η οικογένεια του ELGUDJA KURASHUILLI απέκτησε ένα αγόρι στο οποίο έδωσαν το όνομα Πάατα (PAATA). Ονομάστηκε έτσι, επειδή ένας πρόγονος της οικογένειας, που έφερε το όνομα αυτό, θυσίασε τη ζωή του σ' έναν πόλεμο εναντίον των ειδωλολατρών.

Αν και ο πατέρας του Πάατα είχε γαλουχηθεί μέσα στην κομμουνιστική ιδεολογία, μεγάλωσε τα παιδιά του με τα ιδανικά της ειλικρίνειας και της αξιοπρέπειας. Τον καιρό που υπήρχε ο κομμουνισμός στη Γεωργία ο ELGUDJA κατάφερε να διάσωση όλες τις εικόνες από την εκκλησία του χωριού και άλλες μεν να τις δώσει στον πατριάρχη Εφραίμ τον Β' και τις υπόλοιπες να τις φυλάξει στο τοπικό Εθνολογικό Μουσείο το οποίο είχε ιδρύσει ο ίδιος.

Η μητέρα του Πάατα, η LAMARA, δούλευε στο σπίτι ανατρέφοντας τα οκτώ παιδιά της, από τα οποία τα τέσσερα υπηρέτησαν την Εκκλησία· δυο αγόρια της έγιναν Ιερείς και δύο από τις κόρες μοναχές. Το παράδειγμα της ευγένειας της μητέρας αλλά και η αγάπη της τα βοήθησε να πλησιάσουν το Θεό.

Ο Πάατα ήταν ένα ευγενικό αγόρι πού, αν και κάποιες φορές ήταν υπερήφανο και θυμώδες, ήταν πάντοτε δίκαιο. Μετά την ογδόη τάξη συνέχισε την εκπαίδευση του σε τεχνικό σχολείο και παράλληλα δούλευε σ' ένα εργοστάσιο πού κατασκεύαζαν σύρματα. Τα περισσότερα χρήματα πού κέρδιζε από τη δουλειά του πήγαιναν στην οικογένεια του.

Ο Πάατα ήταν προικισμένος με φοβερή σωματική δύναμη. Στα γυμνασιακά του χρόνια ήταν πρωταθλητής της ελληνορωμαϊκής πάλης και του καράτε. Η μελέτη δεν του άρεσε πολύ, αλλά αγαπούσε τη λογοτεχνία.

Με το πέρας των σπουδών του στο τεχνικό σχολείο γύρισε στο χωριό του το BAGRAT, στην Ιμερετία, και άρχισε να ζει μια συνηθισμένη ζωή έχοντας πολλούς φίλους και διασκεδάζοντας συχνά μαζί τους. Πολύ γρήγορα όμως συνειδητοποίησε ότι τέτοια ζωή δεν τον ικανοποιούσε, και έτσι άρχισε να ψάχνει το θησαυρό της πνευματικής ζωής που δεν είχε γνωρίσει ποτέ.

Στα 18 του χρόνια υπηρέτησε στο σοβιετικό στρατό και στάλθηκε στην Ουγγαρία. Κατά τη διάρκεια της θητείας του έστειλε και λάμβανε πολλά γράμματα από την οικογένεια του. Ιδιαίτερα όμως χαιρόταν όταν λάμβανε από τη μητέρα του

επιστολές οι οποίες ήταν γεμάτες ενδιαφέρον και μητρική αγάπη. Όταν απολύθηκε ο Πάατα, εξέφρασε όλη την εσωτερική του δυσαρέσκεια για το στράτευμα με το να μαζέψει όλα όσα είχε στο στρατό και να τα πετάξει στο ποτάμι, πνίγοντας μ' αυτό τον τρόπο όλες τις αναμνήσεις της στρατιωτικής του θητείας στα νερά του.

Εκείνη την εποχή η ανεξαρτησία της Γεωργίας άνοιξε σε πολλούς το δρόμο για τη γνωριμία τους με την Εκκλησία. Στο χωριό BAGDATI υπήρχε μια Χριστιανική βιβλιοθήκη, που είχε υπεύθυνο τον Ηλία KARKADZE, ο οποίος έγινε ο νονός του Πάατα, και τώρα είναι Ιερέας. Ο π. Ηλίας θυμάται ότι μία μέρα συνάντησε τον Πάατα και, μετά από μία σύντομη συνομιλία, ο Πάατα του ζήτησε βιβλία, επειδή είχε αρχίσει να δείχνει ενδιαφέρον για τη Χριστιανική πίστη. Αφού διάλεξε αρκετά βιβλία, πήγε σπίτι του και από εκείνη τη στιγμή άρχισε να αλλάζει τρόπο ζωής. Διάβαζε για πάρα πολλές ώρες και δεν έβγαινε καθόλου έξω. Το ενδιαφέρον του για την πίστη μεγάλωνε και η γνώση του βάθαινε. Τα θεόπνευστα κείμενα τον άγγιξαν κατάβαθα, ώστε μία φορά, τόσο απορροφήθηκε από το θείο λόγο, πού δεν βγήκε από το σπίτι για μία εβδομάδα. Από εκείνη την περίοδο ο Πάατα άρχισε να ζει ασκητικά και με πολύ ζήλο, αποδοκιμάζοντας τις εφήμερες απολαύσεις. Έτσι προσέφερε όλη του τη νεότητα στο Χριστό.

Το 1991 ο Πάατα ανακάλυψε ότι ο «ιερέας» που τον είχε βαπτίσει δεν ήταν χειροτονημένος, έτσι ζήτησε από τον φίλο του Ηλία να γίνει ο ανάδοχος του. Την ίδια χρονιά ο Πάατα πήγαινε για προσκύνημα κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Τεσσαρακοστής στην ADJATA και συγκεκριμένα στο μοναστήρι του Αγίου Ανδρέα. Μετά την πρώτη του επίσκεψη στο μοναστήρι, ξαναγυρνά για δεύτερη φορά, αλλά αυτή τη φορά δεν θα ξαναφύγει, θα καθίσει εκεί.

Επισκεπτόμενος κάποτε την οικογένεια του αποσύρθηκε σε μια σπηλιά του χωριού και παρέμεινε εκεί μέσα δύο εβδομάδες εν προσευχή.

Ανήμερα των γενεθλίων του, στις 3 Απριλίου του 1992, εκάρη μοναχός παίρνοντας το όνομα του αποστόλου Ανδρέα, ο οποίος κάποτε είχε κηρύξει στην ADJATA. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς χειροτονείται Ιερέυς και ως ιερομόναχος αναλαμβάνει την ηγουμενία του μοναστηρίου.

Ο π. Ανδρέας είχε το δικό του κήπο. Τον καλλιεργούσε μόνος του και η σοδειά ήταν αρκετή για τις ανάγκες του μοναστηρίου. Έψηνε ψωμί και έφτιαχνε ωραία πρόσφορα. Διάβαζε καθημερινά όλο το Ψαλτήρι και έκανε 200 μετάνοιες. Στη συνέχεια διάβαζε τους Χαιρετισμούς της Παναγίας και του αγίου Ανδρέα του Πρωτοκλήτου.

Για πέντε μήνες είχε αποκλειστεί στο μοναστήρι εξ αιτίας του χιονιού. Όλο εκείνο

το διάστημα ο π. Ανδρέας προσευχόταν έντονα και έλεγε χαρακτηριστικά: «Αν ξέραμε τι είναι η απομόνωση αυτή, θα αφήναμε τα πάντα και θ' ακολουθούσαμε αυτή την οδό».

Η άσκηση του πατρός Ανδρέα ήταν πολύ αυστηρή· έτρωγε και κοιμόταν ελάχιστα, και στην πραγματικότητα κανείς δεν έπαιρνε είδηση πότε ξέκλεβε λίγο ύπνο. Δεν κοιμόταν ποτέ σε κρεβάτι. Συνήθιζε να κάθεται πάνω σε σανίδες κοντά στον τοίχο, να βάζει τα πόδια του στην καρέκλα, και έτσι να αναπαύεται. Η ψυχή του επιζητούσε τη μόνωση, να ζει σε μέρος πού δεν υπήρχε άνθρωπος και να ζει εκεί σε μυστική συζήτηση με τον Ένα που τον είχε καλέσει σε μια τόσο υψηλή αποστολή. Αρχικά, ο γέροντας του, π. Δανιήλ, του απαγόρευε να κάνη αυτού του είδους την άσκηση. Καθώς ο π. Ανδρέας προχωρούσε όμως στην ιερατική του πορεία, ποθούσε όλο και περισσότερο την ερημική ζωή. Απέφευγε να μιλά πολύ, τόσο με λαϊκούς όσο και με γυναίκες. Απαιτούσε την αυστηρότητα από τους άλλους, επειδή πρώτα έδειξε αυστηρότητα στον εαυτό του.

II. Στα Κόμανα, με τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο

Ο πατήρ Ανδρέας επιθυμούσε να εργάζεται κοντά στον πνευματικό του πατέρα επίσκοπο Δανιήλ. Ο τελευταίος γνώριζε πολύ καλά αυτή του την επιθυμία και περίμενε να βρεθεί η κατάλληλη ευκαιρία ώστε να την πραγματοποιήσει. Πολύ σύντομα ο επίσκοπος κάλεσε τον π. Ανδρέα να υπηρετήσει στο ΑΒΚΗΑΖΕΤΙ ως προϊστάμενος του ιερού ναού του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου [«N»: ο οποίος είχε πεθάνει από τις κακουχίες στα Κόμανα, εξόριστος από τους πολιτικούς άρχοντες της εποχής του. Τα Κόμανα ανήκουν στην ιστορική περιοχή του Πόντου]. Γι' αυτή τη θέση είχε και την ευλογία του Πατριάρχου Ηλία του Β'.

Εκείνο τον καιρό υπήρχαν πολλές αναταραχές στο SUKHUMI και οι κάτοικοι του ζούσαν μέσα σε μια εμπόλεμη κατάσταση. Οι δύο αντίπαλες ομάδες, οι αυτονομιστές της περιοχής και οι ZVIADISTS, δημιουργούσαν πολλά προβλήματα, από τη μία ανατινάζοντας γέφυρες, προκαλώντας ζημιές στο σιδηρόδρομο, κάνοντας σαμποτάζ, χαλώντας οδικά δίκτυα, κι από την άλλη τρομοκρατώντας τους πολίτες και παίρνοντας τους ακόμη και ομήρους.

Παρ' όλες αυτές τις αντιξοότητες, ο π. Ανδρέας στα μέσα Φεβρουαρίου του 1993 ξεκίνησε με το δόκιμο Γαβριήλ από το Σοχούμι με προορισμό τα Κόμανα. Ξεκίνησαν αρχικά με τα πόδια και στη συνέχεια επιβιβάστηκαν στο λεωφορείο και με πολλή δυσκολία κατάφεραν να φτάσουν στον προορισμό τους αποφεύγοντας πολλά στρατιωτικά μπλόκα πού βρίσκονταν κατά μήκος της όχθης του πόταμου GUMITSA.

Η εκκλησία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου βρίσκεται στο κέντρο της πόλεως

πάνω σ' ένα λόφο. Οι κάτοικοι της περιοχής υποδέχτηκαν τον π. Ανδρέα με πολλή αγάπη και χαρά, μιας και δεν είχαν Ιερέα για αρκετό καιρό κ' είχαν μείνει χωρίς θεία λειτουργία. Στα Κόμανα υπήρχαν μόνο στρατιώτες οι όποιοι είχαν αποκάμει από την μάχη, αλλά τόσο τα κηρύγματα όσο και ή παρουσία του π. Ανδρέα αποτέλεσαν βάλσαμο στην ψυχή τους. Πήγαιναν πολύ συχνά να εκκλησιαστούν, αν και αρχικά δεν έδειξαν και τόσο ενδιαφέρον για την πίστη.

Ο πατήρ Ανδρέας μαζί με το δόκιμο μοναχό Γαβριήλ πήγαιναν συχνά στην πρώτη γραμμή της μάχης, στην εμπόλεμη κυριολεκτικά ζώνη, και έκαναν συζητήσεις με τους στρατιώτες πάνω σε θέματα πίστεως. Πολλές φορές έμεναν και στο χωριό Akhalsheni, όπου και οι ντόπιοι και οι στρατιώτες τους υποδέχονταν με μεγάλο ενθουσιασμό. Δυστυχώς εκείνο το χωριό δεν είχε ανθρώπους με αληθινά σταθερή πίστη, και έτσι ο π. Ανδρέας έπρεπε να τους κηρύττει συχνά το λόγο του Θεού προκειμένου να τους ενδυναμώνει.

Βλέποντας ο διάβολος τις επίπονες προσπάθειες του π. Ανδρέα ξεκίνησε φοβερό πόλεμο. Ένα βράδυ ο δόκιμος Γαβριήλ έγινε αυτόπτης μάρτυρας μιας τέτοιας σφοδρής επιθέσεως των δαιμόνων, οι όποιοι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να πνίξουν τον π. Ανδρέα. Την επόμενη μέρα ο λαιμός του π. Ανδρέα ήταν γεμάτος μελανιές και μώλωπες. Συμβουλευόμενος το δόκιμο Γαβριήλ του είπε: Πρόσεξε, θα πρέπει να αντιμετωπίσης μόνος σου τον πόλεμο αυτό εναντίον των δαιμόνων. «Μα δεν μπορώ να νικήσω, πάτερ, σ' αυτή τη μάχη, έκτος κι αν ο Θεός με σώσει». Πράγματι το ίδιο εκείνο βράδυ ο δόκιμος Γαβριήλ ήρθε και ο ίδιος αντιμέτωπος με τους δαίμονες, τους οποίους νίκησε με τη βοήθεια του Θεού και τις προσευχές του π. Ανδρέα. Γενικά, οι ατέρμονες συζητήσεις δεν ήταν κάτι που ανέπαυε τον π. Ανδρέα. Ο λόγος του ήταν σύντομος αλλά ακριβής. Ήξερε να συγκινεί τις καρδιές των ακροατών του μόνο με λίγες λέξεις και να τους φέρνει σε συναίσθηση μετανοίας ξυπνώντας μέσα τους την επιθυμία για, ουράνια θέματα.

Ένα άλλο χάρισμα πού είχε δοθεί στον πατέρα Ανδρέα ήταν αυτό των δακρύων. Έλεγε ασταμάτητα μέσα του την καρδιακή προσευχή ενθυμούμενος κάθε στιγμή το θάνατο. Αυτή η διαρκής μνήμη θανάτου ήταν πάντοτε στο νου του και με αυτό τον τρόπο κατάφερνε τις θλίψεις να τις αντιμετωπίζει ως ευλογίες.

Τον συνόδευε πάντα ο λόγος του αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου «Κράτα το νου σου στον αδη και μήν απελπίζεσαι». Όταν κάποιοι ρωτούσαν τον π. Ανδρέα πώς είναι, εκείνος τους απαντούσε με μια ερώτηση «Δεν έχεις το φόβο του θανάτου;», έχοντας υπ' όψιν τον άγιο Μακάριο ο όποιος, αν και είχε ανέβει με αγγέλους στον παράδεισο, δεν ήξερε αν ο ίδιος θα σωζόταν, και τον όσιο Ποιμένα ο όποιος διακήρυττε, ότι όλοι θα σώζονταν έκτος από τον ίδιο.

Ο πατήρ Ανδρέας έτρεφε μεγάλη αγάπη και ευλάβεια προς τους αγίους Πατέρες

πού ήταν ησυχαστές και ασκούσαν στη νοερά προσευχή. Ήξερε από προσωπική πείρα τις δυσκολίες της ησυχαστικής ζωής και τα εμπόδια πού έπρεπε να ξεπεράσει κανείς για να είναι δοσμένος ολοκληρωτικά στην ευχή. Αγαπούσε πολύ τους λόγους του αγίου Σιλουανού του Αθωνίτου, το Πατερικό της Αιγύπτου και τα γράμματα προς τους μοναχούς του αγ. Ιωάννου του Χρυσοστόμου. Πόσο στενοχωρούνταν όταν άκουγε κάποιους να υποστηρίζουν, ότι στις μέρες τους δεν ήταν δυνατόν κανείς να μιμηθεί τους Πατέρες εκείνης της περιόδου! -Γιατί; Γιατί είναι αδύνατον; ρωτούσε αμέσως. Δεν είναι ο Θεός ο ίδιος χθες και σήμερα και πάντα; (προς Εβραίους 13,8).

Τέλος ένα ακόμη χάρισμα που είχε δοθεί στον π. Ανδρέα από το Θεό ήταν εκείνο του να βλέπει τις καρδιές των ανθρώπων και να καταλαβαίνει σε τί ψυχική κατάσταση ήταν όσοι έρχονταν να τον συναντήσουν. Αντιλαμβανόταν αμέσως τον λόγο για τον οποίο κάποιος υπέφερε από μια συγκεκριμένη ψυχική ασθένεια και του έδινε την πιο ευεργετική θεραπεία.

Όλες αυτές οι ακούσιες και οι εκούσιες ασκήσεις δυνάμωναν την πίστη του π. Ανδρέα και τον προετοίμαζαν, όπως θα δούμε στο επόμενο άρθρο, για το μαρτυρικό του θάνατο.

Ο Πάατα στον στρατό

III. Το μαρτυρικό του τέλος

Στις δύσκολες ώρες του πολέμου, που ο θάνατος είχε γίνει για τους κατοίκους της Γεωργίας ένα καθημερινό φαινόμενο, η θεία Πρόνοια τους είχε χαρίσει τον εικοσιεφτάχρονο ιερομόναχο π. Ανδρέα. Η αγάπη που είχε στο Θεό, η εμπιστοσύνη του και οι προσευχές του διατηρούσαν ένα κλίμα γαλήνης και ηρεμίας μέσα στις πραγματικά δύσκολες συνθήκες που αντιμετώπιζαν. Στο πρόσωπό του αντανακλούσαν τόσο η εσωτερική του καθαρότητα όσο και οι επίπονοι μοναχικοί του αγώνες. Παρ' όλες τις αντίξοες συνθήκες και τις δύσκολες καταστάσεις μέσα στις οποίες ζούσε, κρατούσε μέσα του άσβεστη τη φλόγα της πίστεως και αισθανόταν την παρουσία του Θεού λέγοντας ασταμάτητα την ευχή του Ιησού. Επιζητούσε την ησυχία και τη μόνωσι.

Ήταν σε συνεχή κατάσταση μετανοίας.

Ο λόγος του ήταν ήρεμος, γαλήνιος, ζεστός. Είχε το χάρισμα να απαλύνει τον πόνο ταλαιπωρημένων ανθρώπων με μιά ευγένεια ψυχής. Ποτέ δε θύμωνε με κανέναν και κάλυπτε τις ανθρώπινες αδυναμίες με μεγαλοψυχία και φοβερή αγάπη. Η ευαίσθητη καρδιά του τον ωθούσε να δίνη ελεημοσύνη όσα τρόφιμα του πρόσφεραν. Οι θείες λειτουργίες καθώς και οι αγρυπνίες, που τελούσε στόν τάφο

του αγίου Βασιλίσκου, ήταν καθημερινές. Προσευχόταν όλο το βράδυ και ικέτευε τον άγιο Χρυσόστομο μπροστά στη λάρνακά του να μεσιτεύη στον Κύριο για να χαρίση την ειρήνη στην περιοχή τους. Όλα αυτά ήταν μέρος της ασκητικής ζωής του π. Ανδρέα στα Κόμανα.

Ο τάφος του αγίου Βασιλίσκου στα Κόμανα

Η περιοχή όμως ήταν σε εμπόλεμη κατάσταση και ο κλοιός έσφιγγε όλο και περισσότερο. Η κατάληψη της πόλεως αναμενόταν από στιγμή σε στιγμή. Όλοι βρίσκονταν σε αναταραχή και αγωνία. Ο π. Ανδρέας όμως ήταν ο μοναδικός κάτοικος της πόλεως που δεν είχε κανένα ίχνος φόβου στην καρδιά του.

Κάποτε ο δόκιμος Γαβριήλ τον ρώτησε σχετικά με το φόβο, όταν οι μουσουλμάνοι εχθροί πυροβολούσαν γύρω από το μοναστήρι. «π. Ανδρέα, δεν φοβάστε;» Και ο π. Ανδρέας τότε τον ρώτησε με τη σειρά του· «Αν δεν φοβάσαι την αιώνια κόλαση, γιατί φοβάσαι τους Abkhazians;». Τότε ο δόκιμος Γαβριήλ κατάλαβε, ότι πρέπει να αδολεσχήση στην πιθανή απώλεια της ψυχής του και στην πιθανότητα να μην κερδίση την αιώνια Βασιλεία. Ο πατήρ Ανδρέας είχε την αδιαμφισβήτητη ελπίδα του ελέους του Θεού, αλλά ταυτόχρονα είχε και τη συναίσθησι της δικής του αναξιοτήτας.

Το τεύχος του ιστορικού ορθόδοξου περιοδικού της Αμερικής The Orthodox Word (Μάης - Αύγουστος 2001), όπου δημοσιεύεται αυτό το άρθρο.

Οι εναπομείναντες κάτοικοι των Κομάνων επιζητούσαν παρηγοριά κι αυτή τους την προσέφερε απλόχερα ο π. Ανδρέας μέσα από θείες λειτουργίες, παρακλήσεις, ικεσίες και προσευχές. Είχε ετοιμαστή πολλές φορές να εγκαταλείψη τα Κόμανα, αλλά τώρα δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Ένα θέμα μόνο τον απασχολούσε τώρα· να μπορέση να φανή άξιος του θανάτου σε μια επερχόμενη εισβολή του εχθρού.

Λίγο πριν το μαρτυρικό του θάνατο ο π. Ανδρέας επισκέπτεται για λίγες μέρες το χωριό του και συναντά τους γονείς του, συγγενείς και φίλους. Αλλά ανησυχώντας για την ενορία του γυρίζει πίσω στα Κόμανα, για να εκπληρώση το καθήκον του ενώπιον Θεού και ανθρώπων.

Στις 4 Ιουλίου τα Κόμανα βρίσκονταν στο κέντρο των εχθροπραξιών. Από κάθε σημείο της πόλεως ακούγονταν πυροβολισμοί. Όλοι οι κάτοικοι μαζεύτηκαν στην εκκλησία. Κάποια μοναχή ρώτησε τον π. Ανδρέα αν θα έπρεπε να εγκαταλείψουν την πόλι, κ' εκείνος αρνούμενος τόνισε: Πρέπει όλο το βράδυ να προσευχηθούμε και το πρωί να τελέσουμε τη θεία λειτουργία.

Οι τοίχοι της εκκλησίας σείονταν από τους πυροβολισμούς και τις εκρήξεις.

Την επομένη ημέρα, 5 Ιουλίου, η πόλι κυκλώθηκε από τους εχθρούς και οι φωνές των κατακτητών μπορούσαν ν' ακουστούν μέσα στο ναό όπου ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι κάτοικοι. Όλοι τώρα μπορούσαν να αισθανθούν πόσο κοντά τους ήταν ο θάνατος. Ακόμη όμως και σ' αυτές τις στιγμές το πρόσωπο του π. Ανδρέα ήταν ήρεμο και γαλήνιο. Όταν ακούστηκαν ξαφνικά κραυγές ανθρώπων που φώναζαν βοήθεια, ο π. Ανδρέας χωρίς να φοβηθή έτρεξε να βοηθήσει, ενώ οι σφαίρες έπεφταν βροχή απ' όλες τις μεριές. Ήταν κάτι ηλικιωμένοι ενορίτες που δεν μπόρεσαν να μπουκ στην εκκλησία.

Μέσα σε λίγα λεπτά οι πυροβολισμοί είχαν όλοι στόχο την εκκλησία. Στις 3 το πρωί ο π. Ανδρέας είπε: Ο θάνατος είναι πολύ κοντά, γι' αυτό είναι ώρα να εξομολογηθούμε και να κοινωνήσουμε. Όλοι όσοι ήταν στο ναό εξομολογήθηκαν και κοινωνήσαν τελευταία φορά από τα χέρια του ποιμένου τους. Αμέσως μετά ο π. Ανδρέας τους ζήτησε να μη μιλάνε και να προσεύχονται εσωτερικά ο καθένας, για να μπορέσουν να ακούσουν την ήρεμη φωνή της αιωνιότητος εν μέσω καταιγισμού. Ο π. Ανδρέας βρίσκονταν σε μια άλλη διάσταση, εκεί όπου βασίλευε η αιώνια αρμονία και ομορφιά και όπου οι δυνάμεις της κολάσεως δεν μπορούσαν να τον αγγίξουν.

Στις 4:30' οι εχθροί βρίσκονταν έξω από τις πόρτες του ναού, τον οποίο είχαν περικυκλώσει, και χτυπούσαν να τους ανοίξουν. Ένας ενορίτης παίρνοντας ευλογία από τον π. Ανδρέα άνοιξε τις πόρτες και οι εχθροί χύμηξαν μέσα, άρπαξαν τον π. Ανδρέα και τον έβγαλαν έξω. Ο π. Ανδρέας υπάκουσε ταπεινά μη φέρνοντας καμία αντίδραση. Εξ άλλου αυτή ήταν η στιγμή που περίμενε όλη του τη ζωή. Λέγοντας συνεχώς μυστικά την ευχή, έσκυψε το κεφάλι και γονάτισε να προσευχηθή. Έτσι όμως, όπως ήταν γονατιστός, ένας στρατιώτης τον πυροβόλησε στο πίσω μέρος του λαιμού. Αντί να πέση μπροστά, όπως θα ήταν φυσικό, το σώμα του έπεσε πίσω, κ' έτσι δεν προσκύνησε τους δολοφόνους του. Το αίμα από την πληγή έρρεε για είκοσι λεπτά όπως το νερό.

Οι ενορίτες του τον βρήκαν να κείτεται στο χώμα με μισόκλειστα μάτια και ένα φωτεινό χαμόγελο στο πρόσωπο. Σήκωσαν προσεκτικά το σώμα του και το εναπόθεσαν μέσα στο ναό, ανάμεσα από τις πόρτες του ιερού μπροστά στην αγία Τράπεζα. Αφού έχρισαν με άγιο έλαιο το πρόσωπο, τα χέρια και τα πόδια του, καθάρισαν τα ρούχα του και του έβαλαν στο δεξί του χέρι να κρατά το κομποσχοίνι του, αυτό που κρατούσε 24 ώρες το εικοσιτετράωρο και προσευχόταν.

Αν και ήταν Ιούλιος και θα έπρεπε το σώμα του να αρχίσει να αποσυντίθεται, εκείνο έμεινε ανέπαφο. Το αίμα επίσης, που είχε χυθή στο σημείο του μαρτυρίου του, δεν είχε πήξει. Τέλος, το αίμα, στην πληγή που είχε στο κεφάλι, συνέχιζε να τρέχει.

Όλα αυτά ήταν θαυμαστά γεγονότα, τα οποία συνεκλόνησαν τους Abkhaz στρατιώτες, που έσπευσαν να ζητήσουν συγχώρησι μη μπορώντας να κρύψουν τα δάκρυά τους.

Ο μαρτυρικός θάνατος του π. Ανδρέα έφερε μια νέα τροπή στις εχθροπραξίες. Το αίμα του και η θυσία του ξεπλήρωσαν τις αμαρτίες όλης της Γεωργίας. Όταν οι στρατιώτες αντίκρυσαν το σώμα του βουτηγμένο στο αίμα μέσα στο ναό, έμειναν άφωνοι και έφυγαν ντροπιασμένοι. Παρ' όλο που μπήκαν στο ναό κρατώντας στα χέρια τους αυτόματα όπλα, είδαν ότι οι πιστοί δεν είχαν κανένα ίχνος φόβου στα μάτια τους.

Όλο το βράδυ οι πιστοί ενορίτες έψαλλαν τη νεκρώσιμη ακολουθία και το πρωί της 7ης Ιουλίου, στη γιορτή του αγίου Ιωάννου του Βαπτιστού, εναπόθεσαν το μαρτυρικό σώμα του π. Ανδρέα στα ευλογημένα χώματα των Κομάνων, θάβοντάς τον δίπλα στον τοίχο της εκκλησίας του αγίου Χρυσοστόμου.

Στον τάφο του πατρός Ανδρέα υπάρχει ένας ξύλινος σταυρός, σημάδι του πνευματικού σταυρού που τόσο αγάπησε και σήκωσε αγόγγυστα φτάνοντας μέχρι το μαρτύριο. Η ζωή του υπήρξε μια συνεχής προσευχή στο Θεό, ένας ήσυχος ύμνος γεμάτος φως, γι' αυτό και παρέλαβε από το Θεό τρία στεφάνια· το στεφάνι της καθαρότητας, το στεφάνι της ταπεινώσεως, και το στεφάνι του μαρτυρίου. Είθε η ψυχή του ν' αναπαύεται στα θεία σκηνώματα ανάμεσα στους αγίους· αμήν.

Περιοδικό «THE ORTHODOX WORD», τ. 218-219, σσ. 159-193 – μετάφραση Ι. μονή Αγίου Αυγουστίνου Φλωρίνης
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΣΠΙΘΑ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011

πηγή: proskynitis.blogspot.gr